

Arrest

nr. 104 144 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 4 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. RIAD en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenote van tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van eerste verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u opgeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bij artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit de medische attesten blijkt dat u medische

verzorging in de Russische Federatie kreeg en gezien het feit dat geen van de attesten een concrete oorzaak bevat die aan de basis van de vastgestelde diagnose ligt kunnen deze medische problemen niet aan jullie vervolgingsrelaas worden gelinkt. U haalde het verder ook niet aan als asielmotief (CGVS p.4).

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. A. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gehuwd met I. Z. (...) (ov 7.628.246) met wie u in Atchoi Martan woonde. Op 15/09/2012 keerde u terug van Grozny naar huis toen u nabij het dorp Gekhi door 4 mannen in een uniform, die evenwel rebellen bleken te zijn, werd tegengehouden. Ze eisten dat u uit de auto zou stappen en namen uw binnenlands paspoort in beslag. Ze eisten dat u eten voor hen zou gaan halen waarna u naar dezelfde plaats moest terugkeren. Nadat u voedsel had gekocht keerde u terug naar de plaats waar ze u voordien hadden gestopt en overhandigde hen het voedsel waarna u uw binnenlands paspoort terugkreeg. Hierna keerde u terug naar huis. Op 21/10/2012 vielen de ordediensten bij u binnen en u werd meegenomen naar het politiekantoor. U werd er vastgehouden en u werd beschuldigd van samenwerking met de rebellen en de moord op een agent die in zomer van 2012 in Sernovodsk werd omgebracht. Tijdens uw vasthouding werd u geslagen en men probeerde u te verplichten bepaalde documenten te tekenen wat u weigerde te doen. Na 6 dagen wisten uw oom en uw vader u vrij te kopen en u werd naar uw oom gebracht. Daar werd u door een dokter verzorgd waarna u terugkeerde naar huis. Op 19/11/2012 vond een huiszoeking bij u thuis plaats. Op dat moment bevond u zich in de sportzaal waar u door uw vrouw werd gebeld met het nieuws dat u werd gezocht. Tijdens de huiszoeking werd een convocatie voor u achtergelaten. U besloot om niet naar huis te gaan en u dook onder bij uw oom. Nadien bleven er convocaties komen en uw familie besloot dat u met uw gezin het land moest ontvluchten omdat de autoriteiten uw ouders bleven bezoeken met de vraag waar u zich bevond. Op 09/12/2012 verliet u samen met uw vrouw het land en reisde naar België waar jullie op 14/12/2012 aankwamen. Dezelfde dag vroegen jullie er asiel aan. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: jullie huwelijksakte, de geboorteakte van jullie kind, uw rijbewijs, het binnenlands paspoort van uw vrouw, 2 medische attesten van uw vrouw en enkele internetartikels.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde de Russische autoriteiten te vrezen omwille van het feit dat u van rebellie werd beschuldigd. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Vooreerst legde u een onaannemelijke mate van onwetendheid en vaagheid aan de dag betreffende zaken die aan de kern van uw relaas raken.

U verklaarde dat u tijdens uw 6-dagen durende aanhouding werd gedwongen bepaalde zaken te bekennen. Zo werd u beschuldigd van samenwerking met de rebellen en van de moord op een agent (CGVS p.8). Echter dient te worden vastgesteld dat u niet bij machte was de naam te geven van de agent die werd vermoord noch kon u concreet zeggen wanneer die moord had plaatsgevonden. U stelde enkel dat de agent van de rovd tijdens de zomer van 2012 in Sernovodsk was gedood. In eerste instantie stelde u niet te weten in welke maand hij werd vermoord, kort erna stelde u dat hij in

augustus zou zijn gedood. Toen u gevraagd werd hoe u wist van welke moord u werd beschuldigd – u kent immers de naam van de agent niet - stelde u vaagweg dat 'iedereen wist over welke moord het ging' (CGVS p.8-9). Het is echter weinig aannemelijk dat u niet de naam noch het concrete tijdstip zou weten van een moord waarvan u was beschuldigd, dit te meer gezien het feit dat er op basis van uw verklaringen van mag worden uitgegaan dat deze moord redelijk wat aandacht heeft gekregen en gezien het feit dat uw buurman bij de rovd van Sernovodsk werkte (CGVS p.9). Ook betreffende de beschuldiging aangaande uw samenwerking met rebellen legde u overigens vage verklaringen af. Zo kon u niet zeggen wie u dan volgens de beschuldiging concreet had geholpen noch werd dit tijdens uw aanhouding aan u gevraagd (CGVS p.8). Het is bovendien zeer opmerkelijk dat u gedurende de ganse duur van uw vasthouding enkel deze weinig concrete beschuldigingen voor de voeten kreeg, maar dat u geen vragen werden gesteld om zo meer informatie van u te bemachtigen indien zij u daadwerkelijk van samenwerking met de rebellen en van een moord op een agent verdachten; dit te meer gezien het feit dat er na uw vrijlating nog een strafzaak tegen u werd opgestart (CGVS p.8).

Enige tijd na uw vrijlating werd er een huiszoeking bij u gedaan met als doel u te vinden en werden er verscheidene convocaties voor u opgestuurd in de hoedanigheid van verdachte. Er zou ook een strafzaak tegen u zijn opgestart (CGVS p.10-11). Toen u gevraagd werd waarvan u officieel werd verdacht stelde u vaagweg dat u van medeplichtigheid, namelijk het geven van voedsel en informatie, aan de gewapende illegale groepering werd verdacht. U stelde verder dat ze u als lid van de illegale gewapende groepering beschouwden (CGVS p.11). Toen u gevraagd werd hoe u dit te weten kwam stelde u enkel dat dit u tijdens uw aanhouding werd gezegd. Toen u vervolgens gevraagd werd of u nog van de moord op de agent werd verdacht stelde u dit niet te weten ondanks de zwaarwichtigheid van deze beschuldiging (CGVS p.11). Welke rebellen u zou hebben geholpen wist u evenmin te vertellen (CGVS p.12). Gezien het feit dat er na uw vrijlating een strafzaak tegen u werd opgestart, kan worden verwacht dat u meer concrete informatie aangaande de officiële beschuldigingen tegen u kunt geven; zoals welke rebellen u had geholpen, op welke manier en wanneer u dit zou hebben gedaan daar u stelde dat men u ervan betichtte meerdere malen de rebellen te hebben geholpen (CGVS p.11). U kon zelfs niet zeggen of de strafzaak door de politie of door het parket tegen u werd opgestart (CGVS p.12). Toen u gevraagd werd welke inspanningen u had geleverd om meer informatie te verkrijgen betreffende deze officiële beschuldigingen en de strafzaak tegen u stelde u dat u via uw oom dit poogde te verkrijgen aangezien dit een rijk en invloedrijk man was. Hij stelde echter enkel dat niemand u kon helpen en dat u moest vertrekken. Toen u vervolgens gevraagd werd wat hij concreet had gedaan om meer informatie aangaande uw vervolgingsproblemen te verwerven stelde u dit niet te weten. Welke kennissen hij had aangesproken kon u immers niet zeggen noch welke functie zij hadden – niettemin had u eerder tijdens het gehoor verklaard dat hij een kennis bij de rovd had waardoor dit mogelijks een zeer waardevolle bron zou kunnen zijn. Op welke basis of informatie uw oom zich dan baseerde om te stellen dat niemand u kon helpen verklaarde u enkel dat er in 2009 'mensen zoals u dood werden teruggevonden' wat u geenszins meer informatie betreffende uw vervolgingsproblemen verschafte. Of hij meer informatie betreffende uw strafzaak kon bekomen, wist u evenmin te zeggen (CGVS p.14, 10). Een dergelijke vaagheid en onwetendheid aangaande de beschuldigingen tegen u, de strafzaak en de inspanningen die werden geleverd om hierover meer informatie te verkrijgen is niet aannemelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Niettemin dient te worden vastgesteld dat u hier de mogelijkheid toe had en dat u aan het einde van het gehoor nog de bijkomende tijd kreeg om deze alsnog voor te leggen maar dat u tot op heden niets heeft neergelegd. U verklaarde immers dat er 4 convocaties waren toegekomen en dat u ook over een medisch attest beschikte dat aantoonde dat u tijdens uw detentie werd mishandeld (CGVS p.4). Opmerkelijk genoeg was u niet in staat de naam van de dokter te geven (CGVS p.4). Bovendien komen de verklaringen aangaande de convocaties tussen u en uw vrouw niet overeen. Ondanks het feit dat zij, in tegenstelling tot u, bij de huiszoeking aanwezig was verklaarde zij er geen weet van te hebben dat er documenten door de politie werden achtergelaten. Of er convocaties voor u toekwamen terwijl jullie zich nog in Rusland bevonden wist ze evenmin te zeggen (CGVS vrouw 6-7). U verklaarde echter dat er tijdens de huiszoeking een convocatie voor u werd achtergelaten (CGVS p.10,11). Het is weinig aannemelijk dat uw vrouw niet op de hoogte zou zijn van een convocatie die tijdens haar aanwezigheid werd achtergelaten.

Al deze vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw documenten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het al dan niet bestaan van een gegronde vrees in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Jullie huwelijksakte, de geboorteakte van jullie kind, uw rijbewijs en het binnenlands paspoort van uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegeven maar bevatten geen informatie over jullie asielmotieven.

De medische attesten van uw vrouw geven aan dat zij een hersentumor heeft wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De documenten bevatten evenwel geen enkele oorzaak die aan de basis van de vastgestelde diagnose ligt waardoor haar medische problemen niet aan jullie vervolgingsrelaas worden gelinkt (CGVS vrouw p.4).

Betreffende de door u voorgelegde internetartikels dient te worden vastgesteld dat u er zelf niet in voorkomt waardoor dergelijke documenten niet dienstig zijn om uw persoonlijke vervolgingsfeiten te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 5 van de "Kwalificatierichtlijn", van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verder in het verzoekschrift kaarten verzoekende partijen eveneens de schending aan van artikel 48/5, § 3, lid 2 van de vreemdelingenwet en van artikel 4 van de "Kwalificatierichtlijn". In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 EVRM, artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de schending aanhalen van artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale

bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, dat handelt over de “*Ter plaatse ontstane behoefte aan internationale bescherming*”, zonder echter ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of hoe die voormeld artikel zouden geschonden hebben. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel geschonden zouden hebben, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partijen geen enkel document hebben neergelegd ter ondersteuning van de door hen verklaarde vervolgingsfeiten, merken verzoekende partijen op dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft uitgelegd dat er vier convocaties waren toegekomen op haar naam. Deze documenten zijn ondertussen toegekomen via de post (bijlage 8 bij het verzoekschrift). Het gaat om vier convocaties uitgaande van de onderzoeksrechter D. M. C. (bijlagen 3-6 bij het verzoekschrift, voor wat betreft stuk 5, zie aangetekende brief van 13 maart 2013). Verzoekende partijen voegen eveneens een medisch attest toe van de geneesheer die tweede verzoekende partij na haar detentie, tijdens dewelke zij werd gefolterd, heeft onderzocht (bijlage 7 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen vestigen er de aandacht op dat deze originele stukken van fundamenteel belang zijn aangezien ze hun asielrelaas bevestigen. Verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift wel aan dat al deze stukken als bijlage in kopie worden gevoegd en dat de originelen met vertaling ter terechtzitting zullen worden neergelegd.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat alle voormelde documenten inderdaad ter terechtzitting worden neergelegd, doch opnieuw in kopie. Verzoekende partijen geven ter terechtzitting toe dat het hier wederom kopieën betreffen daar zij de originelen niet meer terugvinden. De Raad wijst erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat

deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Gelet op het voorgaande, komt de Raad tot het besluit dat aan de door verzoekende partijen voorgelegde documenten geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. De in de bestreden beslissingen gedane opmerkingen dat tweede verzoekende partij niet in staat was om de naam van de dokter te geven die haar zou hebben onderzocht en dat de verklaringen die eerste en tweede verzoekende partijen hebben afgelegd met betrekking tot de convocaties, onderling tegenstrijdig zijn, worden door de Raad als overtollige motieven beschouwd, daar de voormelde conclusie voldoende steunt op de *supra* gedane vaststellingen. De aangehaalde problematische medische toestand van eerste verzoekende partij (tijdens het gehoor), dient in het licht van de vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook niet meer te worden beoordeeld. Volledigheidshalve verwijst de Raad verwijst nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.6.2.

2.2.6.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat uit de informatie waarover verwerende partij beschikt - waarbij zij opmerken dat de "*brief van UNHCR*" dateert van meer dan drie jaar geleden - blijkt dat, hoewel er in Tsjetsjenië geen situatie meer is van willekeurig geweld, er nog altijd mensenrechtenschendingen plaatsvinden die de persoonlijke veiligheid en rechten van individuen in gevaar brengen en dat in het bijzonder onder meer (vermeende) strijders, voormalige strijders, personen die al dan niet terecht worden verdacht van het geven van hulp aan strijders, familieleden en vrienden van (vermoedelijke) strijders, jonge mannen tussen 15 en 30 jaar, politieke tegenstanders, mensenrechtenactivisten en, onder bijzondere omstandigheden, vrouwen en kinderen een verhoogd risico lopen op vervolging. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband tevens naar en citeren uit het "*Algemeen Ambtsbericht over de Noordelijke Kaukasus*" om aan te stippen dat ook familieleden van verdachte personen het risico lopen om te worden mishandeld, ontvoerd of te verdwijnen.

Verzoekende partijen stippen vervolgens aan dat zij allebei een risicoprofiel hebben. Zo wordt tweede verzoekende partij door haar autoriteiten beschouwd als een politieke tegenstander – zij wordt ervan verdacht hulp te hebben verstrekt aan de rebellen – en is eerste verzoekende partij bij de autoriteiten al gekend omwille van de activiteiten van haar broer I., die in België als vluchteling werd erkend. Verzoekende partijen geven aan dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft uitgelegd dat ze voordien problemen had met de autoriteiten omwille van haar familie en dat zij daarom op jonge leeftijd is getrouwd. Het feit dat zij toentertijd niet gevlucht is, betekent niet dat er geen sprake kan zijn van een vrees voor vervolging. Haar asielproblematiek dient immers als een evolutie te worden beschouwd, benadrukken verzoekende partijen.

Verwerende partij heeft, zo concluderen verzoekende partijen, dus verkeerdelijk in haar beslissingen gesteld dat eerste verzoekende partij enkel is gevlucht omwille van de problemen van haar man. Aangezien het verleden van eerste verzoekende partij, waaruit haar risicoprofiel blijkt, een belangrijk element vormt in het kader van hun asielaanvraag, had verwerende partij dit element moeten onderzoeken en had zij hier vragen over moeten stellen. Door dit niet te doen schenden de bestreden beslissingen artikel "48/5 § 3 lid 2" van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen merken tot slot nog op dat dergelijke werkwijze in strijd is met artikel 3 EVRM en zij wensen tevens nog te verwijzen naar arrest nr. 57 220 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 maart 2011.

2.2.6.2. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is, aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft, en dit mede gelet op het feit dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Waar verzoekende partijen er nogmaals op wijzen dat tweede verzoekende partij tot een risicogroep behoort, aangezien zij er door de autoriteiten van verdacht wordt hulp te hebben geboden aan de rebellen, wijst de Raad erop dat uit onderhavig arrest blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan deze beweringen.

Betreft de argumentatie dat eerste verzoekende partij eveneens een risicoprofiel heeft omdat zij bij de autoriteiten gekend is omwille van de activiteiten van haar broer I., die in België als vluchteling werd erkend en dat verwerende partij met dit risicoprofiel geen rekening heeft gehouden in haar beslissing, stelt de Raad – daargelaten de vaststelling dat een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de familie van een strijder, op zich niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen een vrees voor vervolging koesteren/een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden – vast dat uit de weigeringsbeslissing die werd genomen in hoofde van eerste verzoekende partij wel degelijk

blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze elementen: *“Uw broer I. ontvluchtte in februari 2009 jullie vaderland en kreeg op 01/02/2010 de vluchtelingenstatus omdat hij vervolgd werd omwille van banden met rebellen.”* Verwerende partij heeft echter het volgende opgemerkt: *“Aangaande de problemen die uw broer(s) zouden hebben gehad in Tsjetsjenië verklaarde dat u niet omwille van hun problemen bent gevlucht, maar enkel omwille van de problemen van uw man. U stelde hierbij dat u sinds uw huwelijk in 2008 geen problemen kende omwille van uw familieleden (...)”* Deze vaststelling vindt steun in de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, waarvan een deel geciteerd wordt in het verzoekschrift (*“Bent u enkel omwille van problemen man gevlucht Ja, wel getrouwd omwille van problemen, maar ouders hadden al problemen (...) Bent u omwille van de problemen van uw broers gevlucht Neen getrouwd voor dat, nu problemen man, maar deze keer in eigen huis en kon nergens heen”* (administratief dossier, stuk 7, p. 4). Gelet op deze verklaringen, kunnen verzoekende partijen niet voorhouden dat het verleden van (de familieleden van) eerste verzoekende partij een rol speelt in hun asielrelaas, en dat al deze problemen als een evolutie dienen te worden gezien. Het verwijt dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de problemen van eerste verzoekende partij, die een belangrijk element zouden vormen in het kader van hun asielaanvraag, is dan ook niet gegrond.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat, waar in het verzoekschrift gewag wordt gemaakt van de medische problemen van eerste verzoekende partij, uit de door verzoekende partijen neerlegde medische attesten niet zonder meer kan worden afgeleid dat eerste verzoekende partij aan alle symptomen lijdt die in het verzoekschrift worden opgesomd en dat zij effectief geheugenproblemen zou hebben en niet in staat zou zijn consistente verklaringen af te leggen. Verder merkt de Raad op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar melding maakte van hoofdpijn, doch er dient te worden vastgesteld dat noch zijzelf noch haar raadsman op het einde van het gehoor enige opmerkingen hebben gemaakt over het feit dat zij fysiek/mentaal niet in staat was om op een nauwkeurige en coherente wijze haar verklaringen uit de doeken te doen (administratief dossier, stuk 7, p. 8). Dit kan evenmin worden afgeleid uit de inhoud van het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 7). De verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal, met name dat zij enkel haar land is ontvlucht omwille van de problemen van haar man, konden/kunnen volgens de Raad dan ook in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van hun asielrelaas.

2.2.7.1. Aangaande de door verwerende partij gedane vaststelling dat het zeer opmerkelijk is dat tweede verzoekende partij gedurende de ganse duur van haar aanhouding enkel weinig concrete beschuldigingen voor de voeten kreeg, en dat haar geen vragen werden gesteld om zo meer informatie van haar te kunnen bemachtigen, lichten verzoekende partijen toe dat tweede verzoekende partij ervan overtuigd is dat de personen die haar hebben tegengehouden, samenwerken met de politie. Verzoekende partijen citeren uit het gehoorverslag van tweede verzoekende partij en zij wijzen erop dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor duidelijk heeft proberen te maken dat zij het slachtoffer is geweest van een afpersing. Haar bewering dat zogenaamde rebellen steeds meer samenwerken met de lokale autoriteiten om angst te zaaien en om geld af te persen van de burgers, wordt ondersteund door de landeninformatie in het administratief dossier, onderlijnen verzoekende partijen. Verder in het verzoekschrift geven verzoekende partijen nog ter vergoelijking aan dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij alles heeft bekend nadat ze haar hadden geslagen.

Verzoekende partijen stellen tenslotte vast dat in het Cedoca-rapport geen informatie kan worden gevonden over het feit of het al dan niet opmerkelijk is dat een persoon die wordt gearresteerd voor feiten die hij niet heeft begaan, enkel weinig concrete beschuldigingen voor de voeten krijgt. Verwerende partij zou deze vraag aan Cedoca kunnen hebben gesteld, of zelfs aan een gespecialiseerde organisatie zoals UNHCR of Memorial. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij niet op grond van louter subjectieve elementen kan stellen dat de werkwijze van de autoriteiten van een regime die op zeer ernstige wijze de mensenrechten schendt, al dan niet opmerkelijk is. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband ook nog naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin gesteld wordt dat verwerende partij op grond van objectieve en verifieerbare informatie een beslissing moet nemen en niet enkel op grond van een subjectief gevoel.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor inderdaad te kennen heeft gegeven dat zij denkt dat zij in de val werd gelokt door de rebellen/autoriteiten, teneinde geld van haar te bekomen (administratief dossier, stuk 6, p. 6). Dit vermoeden vormt echter geen verschoningsgrond voor de vaststelling dat tweede verzoekende partij dienaangaande uiterst vage verklaringen heeft

afgelegd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat tweede verzoekende partij slechts weinig concrete beschuldigingen voor de voeten kreeg, dient te worden samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissingen. Het feit dat tweede verzoekende partij dermate vaag en onwetend blijkt te zijn aangaande de beschuldigingen die tegen haar werden geuit en de strafzaak die tegen haar werd opgestart, dat zij onvoldoende inspanningen heeft geleverd om meer informatie te bekomen hieromtrent en dat zij geen begin van bewijs kan bijbrengen met betrekking tot haar relaas (voor de bespreking van de bijgebrachte documenten, zie punt 2.2.5.2.), leidt ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verkondigde asielproblematiek.

Waar verzoekende partijen opwerpen dat het administratief dossier geen informatie bevat over de het feit of het al dan niet opmerkelijk is dat een persoon die wordt gearresteerd voor feiten die hij niet heeft begaan, enkel weinig concrete beschuldigingen voor de voeten krijgt, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Op de commissaris-generaal rust derhalve niet de verplichting om bijkomende onderzoeksdaden te verrichten in dit verband teneinde de verklaringen van tweede verzoekende partij te ondersteunen. Het komt aan verzoekende partijen zelf toe om hun verklaringen te staven en in onderhavige stand van de procedure de motieven van verwerende partij met concrete elementen en objectieve informatie te weerleggen. Voorts merkt de Raad op dat verwerende partij haar weigeringsbeslissing heeft genomen op basis van de door verzoekende partijen aangereikte elementen. Het motief in kwestie berust derhalve niet op een "subjectief gevoel", zoals verzoekende partijen insinueren.

2.2.8.1. Betreft de opmerking dat het niet aannemelijk is dat tweede verzoekende partij niet de naam en evenmin het concrete tijdstip zou weten van een moord waarvan zij werd beschuldigd, benadrukken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij geen agent heeft vermoord en dat zij geen banden heeft met de rebellenbeweging. Het is dan ook niet opmerkelijk dat zij de naam van deze agent niet kent. Verzoekende partijen herhalen nogmaals dat de moord enkel tegen tweede verzoekende partij werd gebruikt om geld van haar te kunnen bekomen. Verzoekende partijen leggen verder uit dat tweede verzoekende partij wel degelijk wist over wie het ging omdat er tijdens de zomer een agent was vermoord in het dorp. Zij wijzen erop dat Sernovodsk niet groot is – verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar Google Maps – dat hun buurman inderdaad bij de ROVD werkt en dat er bovendien enige ruchtbaarheid werd gegeven aan deze moord, via de televisie en de radio. Het is dan ook niet opmerkelijk dat tweede verzoekende partij wist dat er "een" agent was vermoord in het dorp en het is volgens hen evenmin opmerkelijk dat zij niet wist hoe die agent precies heette, aangezien zij dit slechts via via had gehoord en zij er zelf niet bij betrokken was.

2.2.8.2. De Raad sluit zich aan bij hetgeen verwerende partij dienaangaande in haar nota met opmerkingen heeft gesteld: *"Verweerder antwoordt dat van iemand die beweert zes dagen lang vastgehouden te zijn geweest op verdenking van de betrokkenheid bij de moord op een politieagent in de zomer van 2012, een moord waarvan hij beweert dat 'iedereen wist over welke moord het ging', redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij de naam van het slachtoffer en het concrete tijdstip van de moord waarvan hij beschuldigd werd, kent. Te meer gezien er op basis van verzoekers verklaringen van mag worden uitgegaan dat deze moord redelijk wat aandacht heeft gekregen. Dit klemmt des te meer nu (...) verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals uitdrukkelijk bevestigt dat hij wist over wie het ging, dit omdat er tijdens de zomer een agent in het dorp was vermoord, en dat (...) Sernovodsk niet groot is, en zijn buurman inderdaad werkzaam was bij de ROVD. Waar (...) verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hem niet kan verweten worden dat hij de naam van de agent niet kent, aangezien hij niet betrokken was bij de moord, en het via via gehoord had, brengt hij dan ook geen valabele argumenten aan die zijn zeer vage verklaringen dienaangaande kunnen toedekken."*

2.2.9.1. Verzoekende partijen citeren uit het "Cedoca rapport", het "Algemeen Ambtsbericht over de Noordelijke Kaukasus van januari 2012", een artikel van de website www.trouw.nl, het "Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus, juli 2008" en een artikel van de website www.internaldisplacement.org, teneinde aan te stippen dat de Tsjetsjeense autoriteiten bijzonder willekeurig te werk kunnen gaan, dat de politie inderdaad gebruik maakt van foltering om bekentenissen af te dwingen – zo ook de ROVD van Atchoi Martan, waar tweede verzoekende partij was opgesloten – en dat er bovendien sprake is van seksuele mishandelingen in de Tsjetsjeense gevangenissen. Er bestaan enorme taboes hierover en tweede verzoekende partij heeft hierover geen gesprek gehad met een specialist na haar foltering. Hieraan voegen verzoekende partijen nog toe dat

tweede verzoekende partij eveneens heeft verklaard dat zij werd gefolterd met elektroshocks, een praktijk die in de rapporten/artikelen wordt beschreven om bekentenissen af te dwingen.

2.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat een dergelijke verwijzing naar (mensenrechten)rapporten/artikelen, waarin de werkwijze van de autoriteiten in de Noordelijke Kaukasus/Tsjetsjenië en de behandeling van gevangenen/verdachten aldaar wordt beschreven, niet volstaat om aan te tonen dat tweede verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk werd/wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat verwerende partij omwille van verschillende redenen geen geloof kon hechten aan de beweerde problemen van tweede verzoekende partij, namelijk dat zij haar autoriteiten zou vrezen omwille van het feit dat zij van rebellie werd beschuldigd. Het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen wordt in onderhavig arrest bevestigd.

2.2.10.1. Inzake de motivering dat van tweede verzoekende partij kan worden verwacht dat zij meer concrete informatie aangaande de officiële beschuldigingen tegen haar zou kunnen geven, menen verzoekende partijen dat dit niet kan worden besloten uit het "*Cedoca rapport*" en het administratief dossier. Het administratief dossier bevat immers geen informatie over de strafrechtelijke procedure in Tsjetsjenië, noch over het feit of/wanneer officiële beschuldigingen worden gecommuniceerd. Verwerende partij kan dan ook niet laten gelden dat tweede verzoekende partij dit zou moeten weten, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen citeren in dit verband uit het arrest nr. 75 314 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 februari 2012. Tot slot merken verzoekende partijen op dat in de in het dossier aanwezige landeninformatie wel staat dat de meeste personen die het slachtoffer werden van een ontvoering pas werden vrijgelaten nadat zij werden gefolterd en bedreigd.

2.2.10.2. De Raad benadrukt nogmaals dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoe dan ook niet dienstig is, aangezien aan deze arresten geen bindende precedentswaarde wordt toegekend.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het administratief dossier geen informatie bevat over de strafrechtelijke procedure in Tsjetsjenië, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). In weerwil van hun beweringen moet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op zoek gaan naar informatie over de strafrechtelijke procedure in Tsjetsjenië die de verklaringen van tweede verzoekende partij kunnen staven, maar komt het verzoekende partijen zelf toe om hun verklaringen te staven en in onderhavige stand van de procedure de motieven van verwerende partij met concrete elementen en objectieve informatie te weerleggen, *quod non*. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een passage uit de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad vast dat dergelijke informatie niet van aard is om afbreuk te doen aan het voorgaande. Volledigheidshalve wijst de Raad verzoekende partijen er nog op dat verwerende partij in haar beslissingen eveneens heeft gemotiveerd dat tweede verzoekende partij onvoldoende inspanningen heeft gedaan om meer te weten te komen over de strafzaak die tegen haar was opgestart. Deze vaststelling dient te worden samen gelezen met de opgemerkte vaagheid en onwetendheid in hoofde van tweede verzoekende partij met betrekking tot de beschuldigingen aan haar adres.

2.2.11.1. Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met de stelling van verwerende partij dat tweede verzoekende partij geen enkele moeite heeft gedaan om meer informatie te verkrijgen betreffende de officiële beschuldigingen en de strafzaak die tegen haar zou zijn opgestart. Verzoekende partijen citeren uit het gehoorverslag van tweede verzoekende partij en geven aan dat verwerende partij niet over informatie beschikt aangaande de detentieprocedure en de rechten verbonden aan een detentie, "*inclusief het tijdstip waarop me officiële notificaties zou krijgen en een toegang tot het strafdossier*". Als men rekening houdt met de beschikbare informatie betreffende de detentie van personen in Tsjetsjenië en betreffende het gerechtelijk apparaat, kan men enkel tot het besluit komen dat het relaas van tweede verzoekende partij geloofwaardig is, en dat derhalve minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, zo menen verzoekende partijen. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande eveneens naar en citeren uit het "*Algemeen Ambtsbericht over de Noordelijke Kaukasus*".

2.2.11.2. Waar verzoekende partijen wederom opmerken dat bepaalde informatie ontbreekt in het administratief dossier, verwijst de Raad naar hetgeen eerder in onderhavig arrest werd gesteld.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen, door erop te wijzen dat in Tsjetsjenië willekeurige arrestaties plaatsvinden, dat er gevallen bestaan waarin de familie van de gedetineerde niet werd geïnformeerd en de gedetineerde geen toegang kreeg tot rechtsbijstand of een advocaat naar zijn keuze kreeg, trachten aannemelijk te maken dat tweede verzoekende partij slechts zeer weinig kon zeggen over de strafzaak die tegen haar werd opgestart. Dergelijke argumentatie biedt volgens de Raad echter geen verklaring voor het feit dat tweede verzoekende partij onvoldoende inspanning aan de dag heeft gelegd om – op officiële wijze – meer te weten te komen over deze strafzaak. Uit de bestreden beslissingen en haar verklaringen kan immers worden afgeleid dat tweede verzoekende bepaalde connecties had die zij zou kunnen hebben aangewend om toch iets meer informatie te verkrijgen over deze zeer essentiële elementen die haar ertoe hebben genoopt haar land te ontvluchten: *“Toen u gevraagd werd welke inspanningen u had geleverd om meer informatie te verkrijgen betreffende deze officiële beschuldigingen en de strafzaak tegen u stelde u dat u via uw oom dit poogde te verkrijgen aangezien dit een rijk en invloedrijk man was. Hij stelde echter enkel dat niemand u kon helpen en dat u moest vertrekken. Toen u vervolgens gevraagd werd wat hij concreet had gedaan om meer informatie aangaande uw vervolgingsproblemen te verwerven stelde u dit niet te weten. Welke kennis hij had aangesproken kon u immers niet zeggen noch welke functie zij hadden – niettemin had u eerder tijdens het gehoor verklaard dat hij een kennis bij de rovd had waardoor dit mogelijks een zeer waardevolle bron zou kunnen zijn. Op welke basis of informatie uw oom zich dan baseerde om te stellen dat niemand u kon helpen verklaarde u enkel dat er in 2009 ‘mensen zoals u dood werden teruggevonden’ wat u geenszins meer informatie betreffende uw vervolgingsproblemen verschafte. Of hij meer informatie betreffende uw strafzaak kon bekomen, wist u evenmin te zeggen (CGVS p.14, 10). Een dergelijke vaagheid en onwetendheid aangaande de beschuldigingen tegen u, de strafzaak en de inspanningen die werden geleverd om hierover meer informatie te verkrijgen is niet aannemelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate.”* Het door verzoekende partijen aangehaalde verweer kan derhalve niet worden aangenomen.

Wat betreft de vraag van verzoekende partijen om hen het voordeel van de twijfel toe te kennen, verwijst de Raad naar punt 2.2.13.2.

2.2.12.1. Verzoekende partijen stellen dat de gebeurtenissen die tweede verzoekende partij heeft weergegeven, erg illustratief zijn binnen de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekende partijen herinneren in dit verband aan het belang dat *“objectieve contextuele gegevens worden geïntegreerd in de beoordeling van de gegrondheid van de vrees.”* Verzoekende partijen citeren vervolgens passages uit de landeninformatie en uit het *“Algemeen Ambtsbericht over de Noordelijke Kaukasus”* en zij besluiten dat uit deze informatie nogmaals blijkt dat hun verklaringen stroken met de werkelijkheid.

2.2.12.2. De Raad meent dat het desbetreffend volstaat om te verwijzen naar wat reeds werd gesteld onder punt 2.2.9.2.

2.2.13.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat, overeenkomstig de UNHCR *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”*, de asielinstanties de plicht hebben om alle relevante feiten te onderzoeken. De commissaris-generaal dient bij het beoordelen van het relaas van de asielzoeker rekening te houden met de redelijkheid van de feiten, de samenhang van het relaas, de bewijsstukken die worden bijgebracht ter ondersteuning van het relaas en met de overeenstemming van de verklaringen met de algemeen geweten feiten en de objectieve situatie in het land van herkomst.

Verder besluiten verzoekende partijen dat, op grond van *“bovenstaande objectieve elementen en gezien het feit dat het relaas van verzoekers coherent, samenhangend en plausibel is”*, er minstens toepassing dient te worden gemaakt van het voordeel van de twijfel. Verzoekende partijen geven een passage weer uit de voormelde *“Note”*, citeren artikel 4 van de *“Kwalificatierichtlijn”* en verwijzen opnieuw naar het arrest nr. 57 220 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 maart 2011.

2.2.13.2. Waar verzoekende partijen erop hameren dat verwerende partij rekening dient te houden met alle relevante feiten/elementen verwijst de Raad naar wat in punt 2.2.17. wordt vermeld.

Betreft hun vraag om het voordeel van de twijfel te worden toegekend, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet (dat de omzetting uitmaakt van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming) het volgende bepaalt: *“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

De Raad stelt derhalve vast dat voor de toepassing van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad oordeelt dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partijen nog aankaarten dat bepaalde bronnen in de informatie die werd toegevoegd aan het administratief weergegeven dat personen die terugkeren uit het buitenland eveneens als een risicogroep dienen te worden beschouwd, verwijst de Raad naar het volledige in het verzoekschrift weergegeven citaat. Uit het geheel van deze informatie kan niet worden afgeleid dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om te worden vervolgd/een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden.

2.2.15. Gelet op wat voorafgaat, komt de Raad tot de conclusie dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus/Tsjetsjenië – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 18) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van

een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds voorkomende mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen halen nog aan dat verwerende partij de noodzaak aan subsidiaire bescherming voor een familie niet heeft onderzocht. De bestreden beslissingen maken immers geen melding van hun minderjarige zoon, terwijl het risico op ernstige schade des te groter is voor een dergelijke kwetsbare categorie, zo blijkt uit het standpunt van UNHCR dat is opgenomen in het administratief dossier. Verzoekende partijen vinden het evident dat *“een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft”*. Zij kaarten aan dat in Tsjetsjenië niet veel kinderen naar school gaan en dat de toegang tot medische zorg precair is. Deze dramatische situatie is het directe gevolg van het conflict dat reeds jaren duurt. Het gebrek aan toegang tot de meeste elementaire rechten, zoals toegang tot onderwijs, medische hulp en dergelijke is van aard om kwetsbare groepen bloot te stellen aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit.

De Raad merkt op dat eerste en tweede verzoekende partij deze elementen op geen enkel moment hebben aangehaald tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stukken 6 en 7). Het spreekt dan ook voor zich dat verwerende partij deze *post factum* aangehaalde redenen waarom zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren, niet heeft besproken in haar beslissingen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het feit dat hun zoon misschien niet naar school kan gaan in Tsjetsjenië en dat de toegang tot medische zorg er precair is, niet zonder meer problemen betreffen die kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. In het verzoekschrift worden overigens geen concrete elementen aangehaald waaruit blijkt dat hun zoon in geval van terugkeer effectief een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Het louter verwijzen naar landeninformatie volstaat immers niet om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande, kan worden vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van een schending van artikel 22bis van de Grondwet. Bovendien wijst de Raad er nog op dat artikel 22bis van de Grondwet geen directe werking heeft zodat verzoekende partijen er zich niet rechtstreeks op kunnen beroepen (*Parl. St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13*).

2.2.17. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stukken 17 en 18) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 januari 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van de als overtollig bestempelde motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT